

Als ik had geweten dat de temperatuur in ballingschap zo laag zou zijn, had ik ergens de kracht wel vandaan gehaald om me wat meer te verzetten. Maar zelfs al was er nu iemand die me kon horen, de tijd om te protesteren is voorbij; ik ben heel ver weg van huis.

Ik laat de minuten voorbijgaan en kijk naar de zachte, plakkerige sneeuw die buiten de taxi door de wind wordt meegenomen en op weg naar beneden weer hoog de lucht in wordt geblazen.

De chauffeur die op het vliegveld op me stond te wachten, iets wat mijn moeder had geregeld, denkt misschien onterecht dat ik zo stil ben omdat ik gefascineerd ben en besluit dat hij best iets kan zeggen. ‘Heb je zin in je nieuwe school?’ vraagt hij, maar hij is amper te verstaan door zijn zware Franse accent.

Ik geef niet meteen antwoord, maar laat mijn vinger over het beslagen glas van het raampje glijden. Wanneer ik uiteindelijk iets zeg, neem ik niet eens de moeite om het sarcasme in mijn stem te bedwingen, omdat de taalbarrière het toch wel zal verbloemen. ‘Zín?’

Ik weet niet waarom ik mijn antwoord formuleer als een vraag. Ik wil hem niet uitnodigen om een gesprek met me te beginnen, of tot iets zeggen wat het onthouden waard is. Ik wil hem vergeten, zoals ik al het andere wil vergeten.

Hij lacht nerveus en vervolgt: ‘Is dit je eerste keer in Zwitserl...’

Het einde van zijn vraag gaat verloren. Ontzet zie ik dat hij een

tegemoetkomende vrachtwagen ontwijkt en dichter naar de rand van de bochtige, smalle weg tegen de berg zwenkt. Er zijn geen vangrails tussen ons en de wachtende afgrond en ik voel dat mijn spieren zich spannen wanneer ik de deurgreep vastpak. Elke spier verandert in glas wanneer de auto zijn grip op de gladde weg verliest en naar rechts glijdt. Plotsklaps gaat de tijd in slow-motion en ik wacht op de kreten. Op het vervagen van de wereld. Op de airbags die zich met een oorverdovende knal opblazen. Op de pijn.

Een fractie van een seconde ben ik dolgelukkig. Misschien overleef ik het deze keer niet.

In plaats daarvan voel ik hoe de auto weer naar links stuurt, weg van het gevaar, en keer ik terug in de realiteit doordat de chauffeur zijn nerveuze lachje weer laat horen. Hij toetert te laat, wanneer de vrachtwagen nog maar een stipje in de verte is, en ik zie dat hij in de achteruitkijkspiegel naar me kijkt. ‘Gekken achter het stuur,’ zegt hij met een berouwvolle glimlach.

Ik lach niet terug, ga met mijn vingers angstig over de gerafelde randen van de veiligheidsgordel en vind mijn meest ongenaakbare blik. ‘Kijk maar liever op de weg,’ snauw ik.

In het uur daarna probeert de chauffeur opnieuw een gesprek met me aan te knopen, maar deze keer negeer ik hem en doe ik geen poging mijn vijandigheid te verbergen. Ik wend mijn ogen af van de ons omringende Zwitserse bergen en probeer mijn van angst verstijfde ledematen weer tot leven te brengen. Ik wil niet denken aan wat er had kunnen gebeuren. Of aan het feit dat iets in me er heel even blij mee was.

Er komt een herinnering in mijn hoofd op van acht maanden geleden, toen ik op een ochtend in het ziekenhuis in Californië wakker werd van het geluid van stemmen. Mijn moeder en een van de verpleegkundigen deden hun best – alleen niet erg succesvol – om zacht te praten.

‘Cara’s psychiater, dokter Burns, wil haar nog een paar nachten hier houden zodat we haar kunnen observeren,’ zei de verpleegkundige.

Mijn moeder, die waarschijnlijk geïrriteerd was omdat het haar slecht uitkwam als ik langer bleef (het ziekenhuis was ruim een uur rijden van waar we woonden), reageerde nukkig. ‘Waarom zou ze in vredesnaam moeten blijven? Ze is lichamelijk gewond, en zoals de dokter vanochtend ook weer zei, relatief licht gewond. Dat ze er alleen een gebroken arm aan over heeft gehouden is op zichzelf al een wonder. Maar het is zo, en nu ze gezond genoeg is om naar huis te gaan, doet ze dat ook.’

‘Het probleem is alleen, mevrouw Cooper...’

‘Mevrouw Blair,’ onderbrak mijn moeder de verpleegkundige – zoals ze altijd deed wanneer mensen haar bij mijn vaders achternaam noemden. Ze was binnen de kortste keren hertrouwd nadat mijn vader vertrokken was, en zelfs in de tussenmaanden, zoals ik ze noem, gebruikte ze haar meisjesnaam weer.

‘Het spijt me, mevrouw Blair,’ vervolgde de verpleegkundige, ‘maar dokter Burns is er niet van overtuigd dat Cara ook gezond is. Ze is bang dat uw dochter suïcidale gedachten heeft.’

Ik zie bijna voor me hoe mijn moeders ogen bij die woorden groot van ontzetting werden en hoe ze om zich heen keek om te checken of er niemand in de buurt was die we kenden. ‘Mijn dochter is níét suïcidaal!’

De stem van de verpleegkundige bleef bewonderenswaardig kalm. ‘Het zou geen verrassing zijn als ze een vorm van posttraumatisch stresssyndroom had. Cara heeft een enorm ingrijpende ervaring achter de rug.’

Het was lang stil. Mijn moeder moest verwerken wat de verpleegkundige had gezegd.

‘Dat is een psychische aandoening...’ vervolgde die.

‘Ik weet wat het is, ik wil er gewoon niets meer over horen,’ viel mijn moeder haar in de rede. ‘Ik ben haar wettelijke voogd, dus geef me alle formulieren maar die ik nodig heb om haar weer mee te nemen. Psychische aandoening. Wérkelijk. Ze is in shock, niet ziek in haar hoofd.’

‘Dat zou tegen het advies van de artsen ingaan,’ waarschuwde de verpleegkundige. ‘Dan zou u een verklaring moeten tekenen.’

Mijn moeders reactie was kortaf, alle pogingen tot fluisteren waren opgegeven. ‘Geef me dan maar zo’n verklaring.’

Achteraf gezien vallen er twee dingen op aan dit gesprek. Op de eerste plaats dat mijn letsel beschreven werd als lichamelijk. De fysieke pijn die ik voelde doordat ik mijn arm op vier plaatsen had gebroken stelde niets voor vergeleken met de andere pijn die ik dagelijks voel wanneer ik terugdenk aan wat er die nacht nog meer kapot is gegaan – iets wat je met metalen schroeven niet kunt repareren. Op de tweede plaats dat die gebroken arm en het eindeloze web van bloeditstoringen dat mijn lichaam bedekte als ‘licht’ werden omschreven. Niets aan het ongeluk voelde licht, en nu het zo genoemd werd, leek het wel alsof ze het onbelangrijker maakten en deden alsof het in het grote geheel niet belangrijk was.

Mijn ogen blijven op de stoel voor me gericht. Ik durf niet nog een keer naar buiten te kijken, naar wat er langs de raampjes voorbij schiet. Dat ik op deze tocht zo ver ben gekomen is al bijna een wonder. Toch ben ik aan het eind van mijn Latijn en het is een opluchting wanneer ik merk dat de auto afremt. Zodra we stoppen spring ik naar buiten en verberg mijn handen achter mijn rug zodat de chauffeur niet ziet dat ze nog steeds trillen.

‘Je bent er,’ zegt hij, met een handgebaar naar het enorme gebouw.

Het heeft meer weg van een Russisch paleis dan van een school: het heeft een hemelsblauwe, gladde gevel en is minstens zes verdiepingen hoog, met drie gouden koepels op het dak. Rond alle symmetrische, ouderwetse ramen zit afbladderende goudverf en op de begane grond steken er mintgroen-met-wit gestreepte zonneschermen uit. Ik draai me om, zodat ik het extravagante gebouw achter me heb, en bekijk het uitzicht. Aan mijn rechterkant staat een kabelbaanstation. Ik volg de draad met de stil hangende gondels eraan tot die wordt opgeslokt door een stadje op een naburige berg.

Nu mijn voeten stevig op de grond staan, lijkt de kloof tussen de

twee toppen niet zo gevaarlijk. De school zelf voelt alleen een beetje als een gevaar; hij staat griezelig dicht bij de rand van de berg, met niet meer dan een lichtblauw ijzeren hek dat tot taillehoogte komt om iedereen binnen te houden. En dan nog doet het, nu ik de ingewikkelde krullen in het metaal opmerk, meer aan als versiering dan als een beschermingsmaatregel.

‘Zal ik dit naar binnen brengen?’ vraagt de chauffeur, die mijn bagage aan het uitladen is.

‘Ik red het wel,’ zeg ik snel. Ik neem de eenzame plunjezak die ik bij me heb van hem over en hijs hem over mijn schouder. Op het laatste moment kijk ik nog achterom en mompel een aarzelend ‘Bedankt’.

Hij kijkt geschrokken, dus draai ik me om en loop naar de ingang. Dichterbij zie ik twee gestalten, die langzaam duidelijker worden: een meisje en een jongen van ongeveer mijn leeftijd. Het meisje heeft lang donkerrood haar dat tot voorbij haar schouders komt. Haar huid is bleek, net als de mijne, en zit vol sproeten. De jongen naast haar is minstens een kop groter en slungelig, maar met een rond, kinderlijk gezicht en witblond haar.

‘Geef mij die maar,’ zegt de jongen en hij wijst op mijn tas. Zijn woorden klinken vreemd en niet vertrouwd, met een zweem van een accent – misschien iets Scandinavisch.

‘Het lukt wel,’ zeg ik, waar ik meteen spijt van heb. Dit is precies waar mijn moeder me voor waarschuwde. ‘Je kunt met een schone lei beginnen,’ had ze gezegd. ‘Niemand kent je daar, je kunt jezelf weer worden.’ Haar woorden hadden mijn laatste restje vechtlust gedooft. Zij weet natuurlijk net zo goed als ik dat er geen schone lei is. Maar nu, ondanks het feit dat ik geen flauw idee heb hoe ik het moet aanpakken, neem ik me voor dat ik bij deze onbekenden een poging zal doen om normaal te lijken. Ik kan niet glimlachen, dus pas ik mijn gezichtsuitdrukking aan tot de vrolijkste die ik ken.

‘Welkom op Hope Hall,’ zegt het meisje.

2

‘Iedereen zit in de serre, daarom is het zo stil,’ zegt het meisje met een nauwelijks hoorbaar Frans accent. ‘Ik ben Ren trouwens, en dit is Fred.’ Ze gebaart naar de lange blonde jongen, die even ongemakkelijk zwaait en dan zijn hand langs zijn lichaam laat vallen alsof hij zich bedenkt.

‘Cara,’ zeg ik, en ze knikken tegelijk. Dat weten ze natuurlijk; zij zijn mijn welkomstcomité. Ik vraag me alleen af hoeveel ze over me weten.

‘Zoals ik al zei, iedereen zit bij prep, dus dit is het perfecte moment voor een rondleiding.’

‘Prep?’

‘O, sorry! Ik vergeet altijd dat sommige woorden die we gebruiken een beetje vreemd klinken,’ roept ze zo te horen oprecht enthousiast uit. Onwillekeurig bedenk ik hoe knap ze is, alleen niet op een klassieke manier. Haar porseleinen wangen blozen van het wachten in de kou; ze heeft een perfecte huid. Ze is klein, misschien vijf centimeter korter dan ik, met een smal gezicht en ronde, chocoladebruine ogen, waardoor ze eruitziet of ze te graag wil. ‘God, sorry, en nu wrijf ik het er helemaal in dat je hier nieuw bent...’

‘Relax, Ren,’ zegt Fred. Hij is zo lang dat hij boven ons allebei uit torent en wanneer hij praat zwaait hij op het gênante af met zijn

armen, alsof hij niet zo goed weet wat hij met zulke lange, stake-rige armen moet beginnen.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Ik klets mensen altijd de oren van het hoofd wanneer ik nerveus ben...’

‘*Preppen* betekent huiswerk maken,’ onderbreekt Fred haar plotseling zakelijk. Hij neemt het van Ren over, die vast een lange uitleg aan het voorbereiden was. ‘Dat is elke avond tussen zeven en acht. Alle jaargroepen doen dat in de serre, dus de komende drie kwartier hebben we het gebouw ongeveer voor onszelf. Eerlijk gezegd denk ik dat we moeten beginnen. Laat je tas hier maar staan, dan halen we die straks wel op.’

Dankbaar kijkt Ren toe terwijl ik mijn tas van mijn schouder laat glijden en achter Fred aan loop, verder de school in.

Drie kwartier is bij lange na niet genoeg om het hele gebouw te bekijken. We beginnen op de begane grond, en over donker gebeitste houten vloeren lopen we naar de klaslokalen. Net als de rest van de school hebben die allemaal karakter. Elk lokaal is totaal anders – een ratjetoe van oude, ouderwetse meubels en per klas ongeveer tien tafeltjes in verschillende opstellingen. Zo te zien is er overal een open haard of een houtkachel, die aan het einde van de dag hun laatste restjes warmte verspreiden.

Alles staat haaks op de associaties die ik altijd bij school heb: de metaaldetectors van thuis, de geregelde controles van je locker, de plastic stoelen en de witte gangen. Ik raak er gedesoriënteerd van, alles wat ik heb leren kennen verschuift en daardoor wordt het nog lastiger om mijn toch al wankele rust te behouden.

Uiteindelijk lopen we een grote, vierkante binnenplaats achter het gebouw op die glinstert van het ijs. De school is in een lang-gerekte U-vorm gebouwd, met de binnenplaats in het midden. Die wordt aan drie kanten omgeven door de zes verdiepingen van het gebouw, en de vierde kant bestaat uit een muur die de afscheiding met het steeds donker wordende schoolterrein vormt. Door een

stenen boog in het midden zie je nog net een verlicht pad. Ik begrijp meteen wat ze met de serre bedoelen. In het middenstuk van het gebouw is de muur die aan de binnenplaats grenst vervangen door een glaswand van minstens vier verdiepingen hoog, die uit honderden afzonderlijke ruiten bestaat. Hier en daar is een van de kleurloze ruiten vervangen door een gekleurde. Door het glas, dat van binnenuit wordt verlicht, kan ik een reusachtige, ouderwetse bibliotheek in kijken die niet in verdiepingen is verdeeld.

‘De serre,’ zegt Fred.

Onder zijn aandachtige blik geef ik een knikje en draai me af van alle bliken die ongetwijfeld onze kant uit gaan. ‘Hoeveel leerlingen zijn er?’

‘Tets meer dan tweehonderd.’

‘Zo weinig,’ antwoord ik. ‘Waar ik vandaan kom zaten er al meer in mijn jaar alleen.’

‘Dat zal vast niet het enige verschil zijn.’

‘Daar is de gymzaal,’ zegt Ren en ze neemt me mee naar de stenen boog aan het einde van de binnenplaats, waar ze naar een modern gebouw in de verte wijst dat bijna onzichtbaar achter de bomen staat. ‘En de eetzaal is deze kant op.’ Ze duwt met kracht tegen dubbele deuren naast de serre, maar er komt geen beweging in. ‘Verdorie.’

Fred holt naar het raam van de serre om iemands aandacht te trekken en ik trek mijn jas dicht om me heen. Er zit een kier tussen mijn spijkerbroek en mijn sneakers en de bijtende kou schroeit mijn blote huid.

‘In deze tijd van het jaar sneeuwt het eigenlijk nooit,’ zegt Ren. Ze gebaart naar de lichte sneeuw die lui om ons heen zweeft en een laagje op de vensterbanken begint te vormen. ‘Normaal is het hier in november nog aardig groen.’

Fred duikt weer naast ons op, precies op het moment dat een van de deuren meegeeft.

Een jongen met donker haar houdt hem voor ons open. ‘Aha,

als dat onze nieuwe gedetineerde niet is, vers uit de vs,' zegt hij met een lage stem die eigenaardig gespannen klinkt. Ik glip langs hem heen de warmte in en kijk pas echt op wanneer we binnen zijn. Hij is lang, met een olijfkleurige huid, hoge jukbeenderen en zwoele groene ogen. Er flitst iets van herkenning door me heen, maar ik negeer het, want het is uitgesloten dat ik hem ooit heb ontmoet.

'Je komt toch uit Californië?' dringt hij aan, terwijl hij me indringend aankijkt.

Ik ruk mijn blik van hem los, knik even en dan stelt Ren ons al aan elkaar voor. 'Cara, dit is Hector. Hij zit ook in ons jaar.'

Kortaf en zonder enthousiasme mompelt ik: 'Hoi.'

'Goed, laten we verdergaan. We moeten nog naar de slaapzalen voordat prep is afgelopen,' zegt Ren. Ook al heeft de jongen niets meer gezegd, ik voel dat hij me staat op te nemen. Even overweeg ik hem te vertellen dat hij niet blij zal zijn met wat hij vindt.

'Je hebt gelijk,' zegt Fred. Hij draait zich om en slaat de andere jongen broederlijk op de schouder. 'Bedankt, Hec.'

Hector draait zich niet om, maar beent terug naar de serre en wuift zijn woorden weg. Op dezelfde geluidssterkte, wat op mij heel zelfverzekerd overkomt, alsof hij er niet aan hoeft te twijfelen dat zijn woorden ons bereiken, zegt hij: 'Voor jou altijd, Fred.'

Ik draai me om naar de eetzaal, opgelucht dat Hector weg is. De wanden zijn bekleed met lambrisering van dik, donker hout en de tientallen ronde tafels met blauw met gouden tafelkleden eroverheen staan al gedekt voor het ontbijt. Ik kijk in het rond op zoek naar de plaats waar je je eten moet halen; ik verwacht stapels bladen, kassa's... iets wat me bekend voorkomt. Het zou hier net zo goed een restaurant kunnen zijn.

Fred schraapt zijn keel. 'We eten om acht uur 's ochtends, half- een 's middags en zes uur 's avonds. O, en 's middags drinken we thee – verplicht, als je het de directrice vraagt – in de serre.'

Ik trek mijn wenkbrauwen op.

Voor het eerst glimlacht hij even naar me. ‘Dat merk je nog wel. Maar goed, Ren laat je de slaapkamers zien, ik mag de meisjesvleugel niet in. Ik zie je nog wel.’

‘Oké, bedankt,’ zeg ik slapjes.

Wanneer hij uit het zicht is, voel ik een hol soort angst. Nu de rondleiding bijna voorbij is, begint de realiteit tot me door te dringen. En de realiteit van al deze nieuwe mensen, plaatsen en regels is onontkoombaar. Terug in de hal pak ik mijn tas en volg Ren naar een ouderwetse lift, een gouden kooitje in het midden van een grote wenteltrap die er in een spiraal omheen loopt. Als ze op het knopje drukt verstijf ik en dat trekt haar aandacht.

‘Alles goed?’ vraagt ze.

‘Hoeveel verdiepingen gaan we omhoog?’ Ik hou mijn ogen op de trap gericht. ‘Kunnen we niet...’ Gegeneerd laat ik mijn woorden wegsterven.

Even ziet ze eruit of ze in de war is, maar dan gebaart ze op de maat van het gerammel van de naderende lift naar mijn tas en zegt: ‘Geef mij die maar, dan sturen we die vast naar boven.’ Ze trekt de traliedeurtjes dicht en we kijken hem na terwijl hij tot boven onze hoofden opstijgt.

Ze sloft de trap op en vol bewondering en dankbaarheid loop ik achter haar aan. Hoeveel andere mensen hadden niet gevraagd waarom ik niet met de lift wilde? Ik besluit dat ik mijn best ga doen om iets aardiger over te komen, al is het alleen voor haar, nu ze zonder morren zes trappen op loopt naar de bovenste verdieping.

‘Links de jongens,’ zegt ze, en hijgend pakt ze mijn tas uit de lift. ‘Rechts zitten wij.’

We lopen de meisjesvleugel in, een lange gang met blauwe vloerbedekking en aan beide kanten deuren. Midden op elke deur hangt een kaartje waar in getypte letters de namen van de bewoners op staan. Ren neemt me mee naar het uiterste einde van de gang, waar mijn naam haastig is neergekrabbeld onder een andere eenzame naam: *Bérénice de Laure*.

‘Je slaapt bij mij,’ zegt ze en ze kijkt nauwlettend hoe ik reageer. ‘Ik hoop dat dat goed is?’

‘Heb jij even pech,’ zeg ik met een uitgestreken gezicht. Het is een flauwe, halfhartige poging tot een grapje.

Dat negeert ze. ‘Ik moet de jongere leerlingen helpen bij het naar bed gaan. Pak je spullen maar uit, dan ben ik zo terug.’

Terneergeslagen kijk ik haar na. Ik had er niet over nagedacht dat ik een kamer met iemand zou moeten delen. Ik ga naar binnen en voel me of ik een chalet binnen ben gestapt. Links en rechts staan twee hoogslapers met houten laddertjes ertegenaan en in de ruimte eronder staan bureaus. Mijn kant is leeg, op een keurige stapel schooluniformen na. Aan Rens kant is het rommelig – er hangt een prikbord boven haar bureau vol foto’s die over de lijst steken en op de wand verdergaan. Met een vinger ga ik langs de gezichten. Fred staat er veel op, net als die andere jongen, Hector, die ons de eetzaal binnen liet. Midden op het bureau staat een zilveren lijstje met daarin een foto van twee mensen, waarschijnlijk Rens ouders, die naar me kijken. Ik wend me af en besef hoe anders mijn helft van de kamer eruit zal zien als ik uitgepakt heb. Ik heb maar één foto bij me en dat is er niet een die ik tentoon wil stellen.

Ik neem de tijd voor het uitpakken; mijn broeken hang ik op hangertjes en mijn schoenen zet ik zorgvuldig bij elkaar, zodat ze precies recht naast elkaar onder in de kast staan. Aan het luide, zorgeloze geklets te horen dat door de kieren in de deur naar binnen komt, is prep voorbij.

Een halfuur nadat Ren is weggegaan wordt er ferm op de deur geklopt en zwaait die al open voordat ik kan antwoorden. Er komt een mollige oudere vrouw de kamer in.

‘Jij bent vast Cara,’ zegt ze met een Australisch accent. Ze heeft een strenge, knarsende stem. Een tel vraag ik me af of zij zo’n rotlerares wordt uit de boeken die ik als kind las. Dan, wanneer we oogcontact maken, krijgt ze iets zachts. Haar ogen zijn stralend

lavendelblauw, jeugdig en samenzweerderig ondanks de rimpels in haar gezicht en haar dikke bos kort grijs haar. ‘Ik ben madame James, je huismoeder. Ik ben verantwoordelijk voor je geestelijke welzijn zolang je bij ons bent. Ik vind het jammer dat ik je niet heb kunnen opvangen toen je aankwam – hopelijk hebben Ren en Fred je rondgeleid.’

‘Ja.’

‘Op Ren kun je bouwen. Die past wel op je.’ Madame James gebaart naar de stapel kleren op mijn bureau. ‘Ik zie dat je al een uniform hebt, mooi zo. Ren maakt je verder wel wegwijs. Maar als je vragen hebt of als je je ergens zorgen over maakt, kom dan meteen naar me toe. Mijn kamer is hier recht onder, op de vierde verdieping, en mijn deur staat altijd open.’ Ze houdt haar hoofd schuin en bekijkt me met iets wat veel op medelijden lijkt. Ik kijk meteen weg. ‘Het gaat mij er vooral om dat je hier gelukkig bent. We hebben niet veel tijd samen, dus moeten we er zoveel mogelijk uithalen.’

‘Ik ben hier een heel jaar,’ zeg ik, nog steeds zonder naar haar te kijken.

‘Dat vliegt voorbij, lieverd. Een jaar stelt niets voor.’

Ik voel mijn gezicht betrekken. Een jaar stelt heel veel voor. Als ik aan alles denk wat er in het afgelopen jaar is gebeurd... Als ik eraan denk hoe lang de afgelopen maanden leken...

Ren duwt de deur open en madame James vat dit op als het teken dat ze moet vertrekken. Ik voel dat ze zonder woorden iets uitwisselen, dus draai ik me om en begin ik mijn uniformen open en weer op te vouwen. Er zijn twee marineblauwe rokken van zware katoen waarvan ik verwacht dat ze tot net boven de knie vallen net als die van Ren, vier witte blouses met lange mouwen en een geschulpte kraag, twee marineblauwe truien met een ronde hals en een paar donkerblauwe maillots.

‘Het is een goede look,’ zegt Ren met een scheef glimlachje. Ze komt naast me staan en haar gezicht verzacht. ‘Je wilt vast wel in

bad na zo'n lange reis. Kom mee, dan laat ik je zien waar de badkamer is.'

Ik loop achter haar aan de gang weer in. Nu is het er druk met meisjes die er rondhangen of hun kamerdeuren openhouden om met elkaar te kunnen kletsen. Wanneer we voorbijlopen verstomt het gelach en ik voel dat de nieuwsgierige blikken mijn stappen volgen. Zonder aandacht aan hen te besteden trekt Ren halverwege de gang een deur open. Aan de ene muur hangen minimaal tien wastafels, ertegenover staat een rij badkuipen zonder gordijn eromheen. Ik schrik van het gebrek aan privacy; ik had minimaal hokjes verwacht.

Wanneer we binnenkomen slaan twee meisjes hun handdoeken dicht om zich heen. 'Je had wel even kunnen kloppen,' zegt er eentje met een hooghartig Amerikaans accent.

'Sorry,' zegt Ren, al klinkt haar verontschuldiging niet erg oprecht. 'Dit is Cara, ik leid haar even rond.'

Het meisje dat net iets zei kijkt tussen ons heen en weer met een gezichtsuitdrukking die ik niet helemaal kan plaatsen.

'Ik ben Joy,' zegt ze ten slotte. 'Dit is Hannah.' Traag wijst ze op het andere meisje, dat met een strak gezicht toekijkt.

Ze hebben allebei vreemd glanzend zwart haar, en ik herken ze als de meisjes die je op elke school tegenkomt – de populaire. Nu ik hen hier zo zie, en afgaande op hun blikken, wordt me duidelijk dat Ren niet een van hen is. Vreemd genoeg voel ik een onmiddellijke, instinctieve loyaliteit jegens Ren, dus doe ik geen poging om vriendelijk tegen ze te doen, wat ik op dit moment eigenlijk wel tegen iedereen zou moeten doen. Nadrukkelijk zwijgend staar ik terug.

Ik doorzie hen – ik weet immers beter hoe ze in elkaar zitten dan wie dan ook. Tot negen maanden geleden was ik ook zo. Het is ergens geruststellend om erachter te komen dat sommige dingen ook achtduizend kilometer van huis niet veranderen. Ik was zo'n meisje dat vroeg opstond zodat ik mijn haar perfect kon föh-

nen voordat ik naar school ging, die zorgde dat haar highlights altijd waren bijgewerkt. Ik vraag me af wat ze thuis nu van me zouden denken: bleek, zonder make-up en met haar dat nauwelijks nog blond is, met een gescheurde spijkerbroek en een wijd sweatshirt aan. Ik vraag me af wat Joy en Hannah van me denken.

Toen had dat me wel iets kunnen schelen, maar nu is er iets aan hun gevoel van superioriteit – het idee dat ze overal recht op hebben – dat me afstoot. Want ik weet hoe het gaat: ze staan op het punt om een conclusie te trekken, ze wachten tot ik antwoord geef zodat ze kunnen beoordelen waar ik sta in de pikorde, of het hun tijd waard is om vriendinnen met mij te worden.

Ik kijk weer naar Ren. ‘Zijn er geen douches?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik kan bij de deur gaan staan?’

‘Nou, als jullie je hier met zijn tweetjes verstoppen hebben wij allemaal weer iets om over te praten,’ zegt Joy en ze wenkt het andere meisje met zich mee, de gang weer in. In het voorbijgaan legt ze in iets wat voor een kameraadschappelijk gebaar moet doorgaan haar hand op mijn arm. Ik trek hem weg en pak hem beschermend met mijn andere hand beet. Ze schokschoudert. ‘Of misschien ben je wel in voor dat soort dingen...’

Ik draai me naar Ren, die nerveus uit haar chocoladebruine ogen kijkt. De deur valt met een klik dicht. ‘Het was een test hoe je zou reageren,’ zegt ze met zachte stem, ‘en je bent daarnet gezakt.’

Onverschillig schud ik mijn hoofd. ‘Maak je over mij geen zorgen.’

Na een snel bad, waarbij Ren gehoorzaam met haar rug naar me toe gaat zitten lezen en haar voeten tegen de deur houdt zodat er niemand binnen kan komen, gaan we naar bed. Bij ons is het al donker wanneer madame James om elf uur de lichten uit komt doen.

In het donker druk ik mijn handpalmen tegen mijn gezicht en vraag ik me af of ik dan nu eindelijk zal kunnen huilen. Het was te voorspellen dat dat niet gebeurt, maar het verdriet is zo scherp dat

ik het er benauwd van krijg. Ik knijp mijn ogen dicht in een zoveelste zinloze poging om alles buiten te houden en hoor Rens ademhaling regelmatig worden en een gestaag ritme aannemen wanneer ze in een weldadige slaap wegglijdt. Straks ben ik daar ook, beloof ik mezelf. Over een tijdje ben ik omgeven door een pijnloze leegte. Maar de slaap voelt nog niet dichtbij genoeg; mijn gedachten wervelen rond. Hoe zal ik mijn verdriet hier kunnen vermommen? Wat moet ik zeggen als ze vragen waarom ik hier alleen voor het laatste schooljaar ben? Hoe moet dat als we weer ergens met de auto naartoe gaan?

Ik kan het niet. Ik kan het niet. Ik kán het niet.

Ik klauter het laddertje af en begin zo stil mogelijk in mijn toiletas te rommelen. De slaappillen die ik van de dokter in Californië heb gekregen zitten er niet in; mijn moeder heeft ze er vast uit gehaald nadat ik ze erin had gestopt. Ik bedwing de aandrang om te schreeuwen en zoek uiteindelijk – woedend – mijn bed weer op.

Door de diepe duisternis in de kamer komen vage vormen tot leven. Wanneer mijn ogen zich aanpassen tel ik tien turkooizen *glow-in-the-dark*-sterren die tegen het plafond boven Rens bed zijn geplakt. Ik tel ze, en dan weer, en dan weer, net zoals ik als kind schapjes telde, kalm en verveeld door het monotone ervan.

Na uren van lege tijd, of zo voelt het, slokt het zwart me eindelijk op.